

Barnes Brev

Lader de smaa Børn komme til mig! Marc. 10. 13-16.

UNIVERSITY OF ST. LOUIS

No. 8. }

August 1878

{ 4. Hæft.

Søndagen.

Mel. Osde Jesu, vi er her.

Søndag er vor Herres Dag,
Ikke dog, som Daarer mene,
Som om Salighedens Sag
Var den Ugedags alene.
Herren haade Lys og Livet
Har paa denne Dag os givet.

Paa en Søndag Himlens Gud
Verdens Skabelse begyndte,
Bød og sagde: Lys! spring ud!
Som et Lyn det frem sig skyndte,
Saa der blev, selv midt i Orke,
Eftel imellem Lys og Mørke.

Paa en Søndag Englehaand
Bælted' bort den Sten i Haven,
Hvor, i Døds og Mørkes Baand,

Lys og Liv var lagt i Graven,
Men stod herlig op af Døde
I en Søndags Morgenrøde.

Paa en Søndag Gud sin Mand
Sendte med de Luetunger,
Som, trods alle Tungebaand,
Lydt udraabe, høit udsjunger
Naaden, som al Nød opveier,
Lysets Kamp og Livets Seier!

Var velkommen, Herrens Dag,
Med de store Fortids Minder!
I dig finder Velbehag
Alle kristne Mand og Kvinder;
Herrens Ord med Lys og Livet
Særlig bli'r os den Dag givet.

Arven.

(Efter Josephson.)

En meget rig Mand i en stor Handelsstad fik en stor Arv, paa en eneste Dag tre store Kapitaler, og hans Hustru blev derover ganske særdeles glad, og det paa den Maade, at hun strax iforte sig sit allerstjønneste Smykke af lutter ægte Perler, og saa skjøn og elstværdig som hun allerede iforveien var, saa blev hun i dette Smykke strax endnu meget skjønnere, saa at hendes Mand sluttede hende i sine Arme og endog søndertrykkede nogle af Perlerne. "Hvad staber saadant rige Folk? De kunne købe sig nye Perler!" Sandt nok; men Perler og Perler ere forskjellige Ting; og saadanne ægte Perler ere ikke allesteds at faa, og selv rige Folk ere ofte for fattige til at erhverve sig dem. — Men, siger den gunstige Læser, det er dog underligt, hoordar det gaar til i Verden! Hvor Penge er, did gaar Penge, ligesom Vandet til Havet, hvor der dog er nok deraf iforveien. Og hvem ved, hoormange Fattige der vilde være blevne lykkelige, naar de kun havde erholdt en af disse tre store Kapitaler! Men Fortælleren beder om Taalmodighed, og, for at gaa parlamentarisk tilværks, beder han om Ordet, naar alle Indvendinger ere gjorte; thi han vilde gjerne fortælle Noget om de tre Kapitaler, der ikke blot vare store, men ogsaa daglig bleve større.

Det gik saaledes til: Den rige Mand tager efter Kaffeen tidlig om Morgenens sin Bibel, og da han ser samlet om sig alle sine Husfolk fra den første Bogholder indtil den yngste Lærling og fra den kjære Hustru indtil den yngste Stuepige, læser han først den 27de Davids Salme, en Morgenpsalm, herlig som saa, og ved Salmens Betragtning opsteg der mange skjøne og mange tunge Tanker i hans Hjerte, og især havde han og hans Hustru sine egne Tanker ved det 10de Vers: "Min Fader og min Moder forlode mig, men Herren skal samle mig til sig." Thi Herren havde ikke givet dem nogen Børn, og der var Ingen, som engang skulde modtage deres Hus og Arv af deres Haand. Derpaa solbede Alle sine Hænder og bad inderligt til Herren om hans Nys og hans Salighed, om hans Nys Kraft for deres Liv, om det Gue, at de maatte bo i

Herrens Hus alle sit Livs Dage, og at han maatte gjemme dem i sin Hytte paa den onde Dag og skjule dem i sit Paulus Skjul, men ikke skjule sit Ansigt for dem, derimod lade det lyse for dem Alle i Naade. Og endelig lod det tilsidst i deres Bøn med Salmens Slutningsord: "Vi efter Herren, vær frimodig, og han skal styrke dit Hjerte! Ja vi efter Herren!" Derpaa sagde Alle "Amen!" Og det skete saa.

Da nu Enhver gif sin Vej, Bogholderen til sin Pult, Kassereren modtog Nøglerne til Tjenestebet af sin Principals Hænder, Fruen saa til sine kjære Blomster og gav Nøglerne til Husjomfruen, — da kom Tjeneren, som bragte Brevene, og blandt disse var der et, som ikke havde Poststempel, og hvis Udenpaastrift ikke var skrevet med en Kjobmands Haands Lethed, men stiv og tyk, saadan, som en Bonde eller Haandværker skriver, der er vant til at styre tungere Ting med sine Fingre end den lette Pen. Dette Brev blev først aabnet og lod saaledes:

"Min kjære Herre og Broder i Kristo Jesu, som evigt lever! Vi Mennesker leve ikke evigt, men maa dø, og de bedste ofte først, som jeg maa klage for Dem, fordi ogsaa vor kjære Herre Pastor igaar aftes lod mig kalde, da jeg har været hans nærmeste Nabo, og Gud give, at jeg var det endnu eller deroppe igjen bliver det! Han var ganske alene; thi De ved vel, at de smaa Børn gaa tilfængs Kl. 7 eller 8, og dette var Klokken 10. Men Præstefruen blev jo allerede for et Par siden begravet. Og da jeg i Spindags saa ham ind i Ansigtet under Prædikenen, tænkte jeg ofte paa Stefanns, da Alle i Raadet saa paa ham og saa hans Ansigt lyse som en Engels Ansigt. Men det var dog Intet imod igaar aftes: saa skjønt og deligt lyst da hans Ansigt, som om allerede et Nys ovenfra var falden derpaa, som vor blanke Gl. lyser, naar Morgen- eller Aftenroden spejler sig deri, og det ser ud, som Vandet flyder i lutter Purpur og skinnende Guld. Vi talte ikke meget, men bad og sukkede meget til Herren, og han hørte det; thi den Døendes Ansigt blev endnu skjønnere. Men han gjorde mig til et Sendebud til Dem, kjære Herre; thi det var hans sidste Vilje, at de skulde være hans Arving, og han vilde testamentere Dem

sine tre Kapitaler, og De stulde modtage og forvare dem, og saa vilde han engang igjen kræve dem af Dem. Dersom De nu kun vilde komme og drage med, naar vi om tre Dage jorde vor kjære Hr. Pastor, saa vil jeg overlevere Dem de tre Kapitaler, som jeg midlertidig tog med mig og gjerne beholdt; men jeg har nu saadanne selv og min Møje med dem, og Ingen hjælper mig. Thi De ved vel, at jeg ogsaa er alene, og jeg har medgivet vor kjære salige Pastor en Hilsen til min kjære Husfru. Men indtil De kommer, vil jeg tage godt Vare paa de Tre og gjøre for dem, hvad jeg fornaar. Derfter maa de tage Dem i Deres Varetægt og styre og stelle med dem i vor Herres Jesu Navn. Og deres Smaafrakker og Klæder og Linned og Sko, ogsaa deres Legepsi, Alt skal vel forvaret blive overleveret Dem; og dersom De ogsaa vil tage med til Hamburg det lille Lam, som jeg har givet den yngste lille Pige til Legekammerat, skal det være dem vel undt, og jeg vil ogsaa se mig om efter et Par Duer for den anden Dreng og en Pose Nodder for dem alle Tre. Gud Herren ved, jeg vilde gjerne give dem mit hele Hjerte, naar jeg ser de stakkels Forældreløse saa bedrøvede; og min Arm er ganske træt, da jeg idag næsten den hele Tid har baaret den Mindste rundt paa Armen og vist ham Alt, Daumen med Fissene deri og Ebanerne derpaa og Engen med Kjøerne og Faarene og Lammen. Men mit Hjerte er nær ved at briste. Deres Frue hilser jeg. Og naar Børnene ere hos Dem, saa kommer jeg saasnart Høsten er over. Men De maa ikke blive vred, om de ser mig bedrøvet; thi den ældste Dreng kan man ikke se paa uden at tænke paa vor salige Pastor, saa han vil erindre mig om ham, naar jeg ser ham. Han blev kun 47 Aar gammel. Og jeg vilde ønske, at jeg endnu var hans Nabo og De ogsaa Auen!

Hemik Mejer."

Men Kjobmanden havde gjerne læst Brevet høit indtil Enden, som han havde begyndt Dog, det vilde ikke gaa; thi Stemmen dirrede mere og mere og svigtede ham tilsidst ganske. Men den kjære Husfru traadte til bag ham og saa med i Brevet, og jo mere hendes Næse opfangede deraf, desto mere gabe de ogsaa tilbage til Brevet; thi hendes Laarer faldt derpaa.

Men Manden, da han saa paa sin Døne, saa han hende i kjærlige Laarers kostelige Berlesmykke og stød op og sluttede hende i sine Arme, og saaledes har han jøndernyttet nogle af de ægte, ja de mest ægte Perler. Og da de Begge atter kunde tale, var det med Glæde og Tal om Ham, "som gjør, at en Ufrugtsommelig bor i Huset som en glad Farnemoder "

Hans Gulnab.

Der var engang en Hane, som hedte Hans Gulnab. For 8 Dage siden var han krobet ud af Egget, en hel Time før sine øvrige Sødsfænde. Hans troede derfor som den Ældste ogsaa at have de største Rettigheder; men da ingen større Ære blev vist ham end de Andre, saa ærgrede det ham, og han besluttede derfor paa egen Haand at søge sin Lykke i den vide Verden. Hvor advarende og bedende end Moderen raabte efter ham sit "Klut! Klut!" saa hørte han dog ikke derpaa, men sneg sig gennem en Nabning ud i den store Hønsesgaard, hvor han selv forestillede sig for det nye Selskab. Han var jo 8 Dage gammel og saa stor og stærk, at vist Alle maatte saa Respekt for ham! Men lille Hans havde forregnet sig. Ingen gav Agt paa ham, og da han kom den store Hane for nær, som just ivrig rødede i Sandet, fik han usfordavende et saadant Spark, at han tumlede et langt Stykke bort.

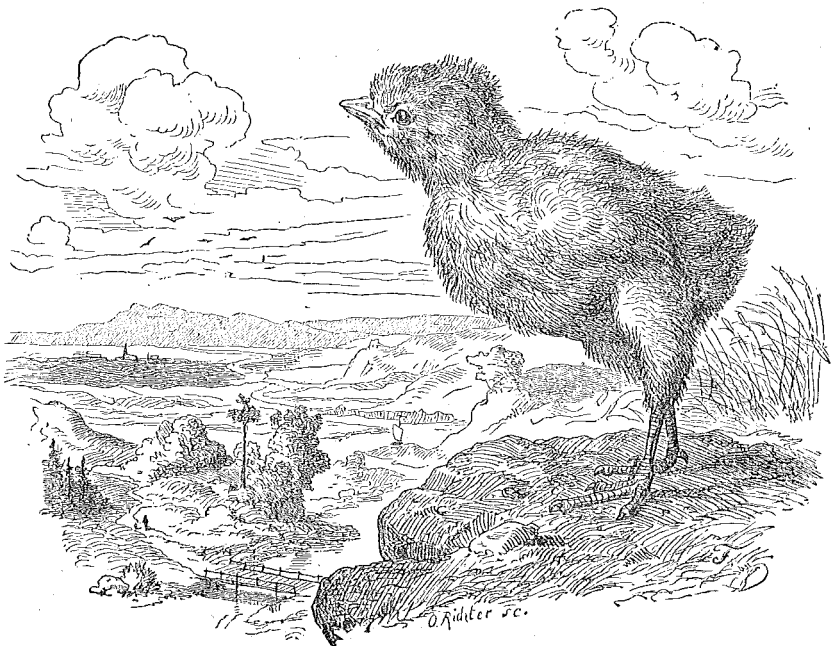
Krænket i høieste Grad ved en saadan Behandling, besluttede lille Hans at drage videre. Gjennem en anden Gjerdeaabning naagede han ud i det Frie bag Læden, hvor netop en stor Stare Spurve muntert tumlede om. "De ere neppe saa store som mig, med dem vil jeg slaa Selskab," sagde han til sig selv og gik med stolte, modige Skridt midt ind iblandt Staren. Men istædfor en venlig Hilsen nappede den første Spurv ham saaledes i Laaret, at Hans begyndte høit at skrige, og hvem ved, hvorledes det vilde have gaact ham, naar ogsaa de andre Spurve vare faldne over ham, hvortil de syntes at have stor Lust. Men da viste den gamle Kat sig ved Hjørnet, og - "Inurr!" fløi den hele Spurveskærm derfra. Men lille Hans troede, at det var intet Andet end hans

tapre Skrig, som havde drevet dem paa en saa hurtig Flugt.

Stolt drog han nu videre op ad en ensom Fjeldsti. Men snart begyndte hans Mave at knurre, og han havde ikke haft Noget imod, om hans Mama havde opsparet nogle gode Smaamark for ham. Han forsøgte vel selv derpaa, men det vilde ikke lykkes. En Ekornbasse og en Dm saa tyk og lang som et Svøb bestaet forsødede ham saaledes, at han lob alt, hvad han kunde, op paa Bjerget, og, da han troede sig sikker, begyndte han nu at se sig om.

Se ham staa der paa Hoiens Spidse og nyde en herlig Udsigt. Dybt uedenfor sig saa han Gaarden, som han var lobet bort fra, og den hele skjonne Dal for sine Fodder. Da blev otter hans Hjerte vidt, og hans Kam reiste sig. Med majestætisk Gang besteg han en stor Sten lige ved Randen af Hoi. Nu kunde han dog engang ret se ned paa Alle

Ternede paa Deen ser hin Mennesker og Heste, der ikke synes større end ham. "Til dem vil jeg; de skulle nok agte mig," tænker han, men tænker ikke paa den bratte Styrtning,

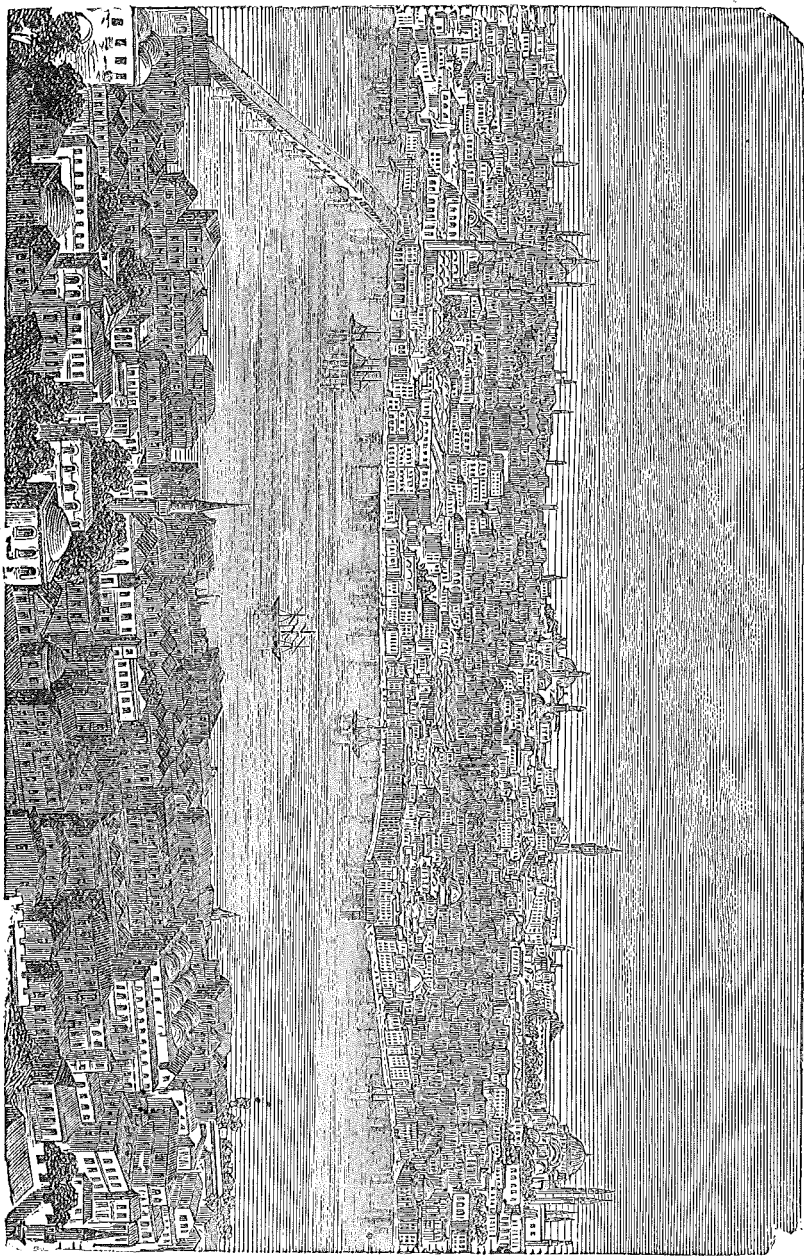

og vips styrter han ned og tumler rundt, saa han hverken hører eller ser. Da han endelig lander i Hællen, har han slødt sin Fod saaledes, at han neppe kan gaa. "Al, var jeg dog igjen hos min Moder," peb han klagende. Af en Fugl, som havde Rede i Hællen, hørte han desuden, at en Høg g'orde Egnen usikker. Denne Efterretning betog ham alt Mod, og med jammerligt Skrig styndte han sig videre ned ad Hoi. Men han havde neppe fundet Veien hjem til Moderen, havde ikke Gaardsdrenge fundet ham og baaret ham hen til

Moder og Spøstende i Hønsagaarden.

Her var Hans først ret mismodig; men da Foden var lægt igjen, kunde han dog ikke undlade at fortælle sine forundrede Spøstende sin Reises Coenit: hvorledes han havde jaget hele Spurvefloken paa Flugt, set en Dm saa stor som et Svøb, ja næsten som en Vognstang (han havde ikke haft Tid til at maale den) og set bittesmaa Mennesker og Heste, som ikke vare større end ham. Om andre Begivenheder paa Reisen taug han, vietlig nok, stille.

Konstantinopel.

Vore Læsere have vel i den senere Tid under den store Krig, som nu er ført mellem Rusland og Tyrkiet, hørt meget om Tyrkiets Hovedstad, Konstantinopel, og det vil vel derfor glæde dem her at se et Billede af denne store Stad. De russiske Hære trængte jo i denne Krig frem igennem den største Del af

det europæiske Tyrki lige til Konstantinopels Mure og havde ogsaa indtaget og besat denne Stad, dersom de øvrige Stormagter havde tilsladt det.

Konstantinopel er en meget gammel By. Dens ældste Navn er *Byzants*, der blev anlagt 658 Aar for Kristi Fødsel og snart ud-

viklede sig paa Grund af sin heldige Veligheden til en betydeligere By. Da Keiser Konstantin den Store i Aaret 330 efter Kristi Fødsel op slog sin Bolig her og gjorde den til Residensstad for Keiserne i det store romerske Rige, steg den især i Storhed. Han kaldte Byen Ny-Rom; men dette Navn veg nu snart for Konstantinopel, der betyder Konstantins Stad. Han var den første kristne Keiser i dette store Rige og gjorde Kristendommen til Statsreligion deri, medens de Kristne før vare haardt forfulgte af Keiserne i dette Rige. Han byggede prægtige Kirker og Paladser i Byen og forskønnede den meget. Da Riget deltes i det romerske og græske, blev Konstantinopel de græske Keiseres Residensstad, og den indtog en betydningsfuld Stilling i den kristne Kirkes Historie. Her holdtes mange store Kirkesamlinger, her vikede mange hyppelige Lærere og Hædre i Kirken i gamle Dage.

Wien da de muhammedanske Tyrker i Aaret 1453 stormede frem fra Asien og indtog Konstantinopel og ødelagde det græske Rige, blev det haardt for den allerede tidligere af mange Vildfarelser betrængte kristne Kirke i de Egne. I Konstantinopel bleve de kristne Kirker forvandlede til muhammedanske Moskeer [Tempel], Korset paa Taarnene bleve nedrevne, og Galvnaanen, Muhammeds Tegn, sat istedet. Tyrkerne trængte frem lige til Lydslands Grændser, søgte med Ild og Søæret at udrydde Kristendommen og have siden den Tid haardt forfulgt og plaget de Kristne i sine Lande. Saaledes flyttedes Ordets Lysestage fra de Egne, hvor dens Lys foridum skinnede saa herligt. Det græske Rige fik "Tyrken", det romerske Rige og mange andre Riger og Lande havde "Paven", og der var saaledes ikke mindst paa Luthers Tid god Grund til i Kirkerne at bede ikke alene mod "Pavens Løgn", men ogsaa mod "Tyrkens Mord."

Tyrkerne kaldte Konstantinopel "Stambul" eller "Istanbul." Byen ligger ved Bosporus-Strædet mellem Marmora-Søen og det sorte Hav. Den egentlige Stad ligger paa en Halvø, der strækker sig ud i en Trekant mellem Marmora-Søen i Syd og en Arm af Bosporus i Nord. Denne Arm danner Byens hyppelige Havn, og det er en Del af denne, I se paa paa vort Billede. Det er taget fra Forstaden

Galata, som ligger i Forgrunden. En Etiksbro forbinder den med den egentlige Stad I Galata og en anden Forstad ved Eiden af denne ved Navn Pera bo især Europæere. Byen selv ser fra det Fjerne storartet og isfjov ud. Den har en deilig Veligheden paa 7 stg jevnt straanende Høje, mange slanke, høje Taarne, Moskeer med forgyldte Kupler, høje Paladser o. s. v. Der er i Byen over 500 Moskeer, endel Kirker og jødiske Synagoger. Kommer man ind i Byen, ser den dog mindre godt ud. Gaderne ere trange, for en stor Del ikke brolagte og derfor smudsige; de gaa meget uregelmæssigt, saa en Fremmed har vaanskelig for at finde frem. Husene ere for Størstedelen byggede af Træ eller Ler, og Ildbrande anrette hvert Aar store Ødelæggelser.

Før Byen blev erobret af Tyrkerne, var den en af de skønneste og bedst bebyggede Stæder paa Jorden. Men Tyrkerne kunne ledre ødelægge end opbygge, og der er ikke Saameget igjen af de gamle Herligheder.

Dens heldige Veligheden mellem to Høje og to Verdensdele med en saadan fortrinlig Havn gjør den stiftet til en stor Handelsstad. Havde ikke Tyrkerne været et saa dovent og daarligt Folk, vilde den nu været en af Jordens største Handelsstæder. Den skal dog ogsaa nu tælle henimod en Million Indbyggere, men har tidligere været større.

Om Morgenen eller om Aftenen.

(Efter Josephson)

I et Lærermøde var der Tale om Ordningen af Timeplanen, og især drøftede man det Spørgsmaal, om altid den første Time om Morgenen burde være en Religionstime, der skulde anvendes til Bibelhistorie eller Katekismeforklaring, Bibelforklaring og Saltesang. Man talte for og imod. Nogle mente, at den første Time var den bedste, Børnene vare da friskest, derfor maatte man da behandle det Vigtigste og Dyrebareste, det guddommelige Ord, med Børnene; det blev dem da ogsaa tydeligt, at Bibelen staar først i Skolen og er dens Centrum (Midtpunkt), til hvilket man ikke først naar fra Periferien (Omkrædsen),

ligesom man kun kan komme ind i en Fæstning, efter at man har stormet Ringmurene; men omvendt maa først Middelpunktet være der, fra hvilket saa den hele Omkreds af de øvrige Læregjenstande udviller sig, ligesom man først bygger Staden og saa først omslutter den med Udenværker og Ringmure. Andre fremholdt, at der nøddendigtis burde være som en hellig Port mellem Hjemmet, hvorfra Børnene kom, og Skolen, hvortil de gik, og en saadan var netop den første Morgentime, Religionstimen, der var for Børnene som hin brændende Tornebusk, fra hvilken ligesom det Herrens Ord løb til dem: "Drag dine Eko af dine Fødder! thi det Sted, som du staar paa, er en hellig Jord."

Paa den anden Side gjorde man gjældende, at en Time, i hvilken Børnene vare saa friske og vel oplagte som i den første Time om Morgen, egnede sig bedst til de Undervisnings- sager, i hvilke Tænkningen og Hufommelsen blev mest anstrængt, derfor skulde man først tage disse Fag. Hertil svarede dog, at just derfor Religionen maatte komme først i Rækken, for at den dybest og varigst kunde indpræges i Børnene.

Men den Ældste blandt Lærerne havde allerede forlængst taget sin sorte Kalot af sit aldeles staldede Hoved og sagde: "Kjære Brødre og Venner! Det maa vel være det Bedste at begynde med vor kjære Herres dyrebare og kostelige Ord og hans hellige Gjerninger inod os arme Menneskebørn, derom er jeg bleven ganske overbevist. Og dersom en ny Lov skal vedtages, saa vilde jeg af Hjertet give min Stemme for, at enhver Dag begyndes med Religionsundervisningen. Men jeg beder dog tillige om Tilladelse for mig til ogsaa at have en saadan Time sidst om Eftermiddagen. Thi jeg er blevet meget gammel og kan af alle Tilstedeværende lettest tro, at alle haar paa mit Hoved ere talte, og jeg er ogsaa træt efter det lange Dagværk og glæder mig til Aftenens Hvile mere, end jeg har glædet mig i min Ungdoms forgangne Aar. Nu blive ogsaa mine kjære Skolebørn hos mig for trætte og matte, end det kan være Tilfældet hos andre friskere Kræfter. Men især, naar Dagen hælder, forekommer det mig ofte, som om det ikke mere vil gaa rigtig fremad med Bør-

nene og heller ikke med mig. Derfor behøver jeg da en rigtig Hjertestykning for mig, og naar jeg saa griber Bibelen, levner jeg ikke blot selv op, men mine Børns Ansigter lyse gladere, og Alle blive igjen friske, muntre og livlige, ligesom en Pilegrim paa en varm Dag, der fra det Fjerne ser det kjære Hjem, og Fader og Moder staa ved Porten og vinke med aabne Arme et hjerteligt Velkommen, og paa høie og venstre Side af Veien risle Kilder med vederkvægende Drikke. Derfor, lader mig blive ved paa min Maade for min høie Alders Skyld!"

Derpaa bedækkede han atter sit ærbørdige Hoved med den sorte Hue; men i Forsamlingen blev det ganske stille, og kun en sagte Hvi-slen løb igennem den hele Kreds af Lærere. Han er ikke den ældste af os, men den ældeste, og i hans Skole gaar det allerbedst; thi hans Alder er som Ungdommen, og Gud give i Maade, at vor Ungdom maa være som hans Alder! Amen.

Af de Umyndiges Mund.

I en Lærers Hus var megen Sorg; thi Moderen var en hjertebedrøvet Kvinde, og Faderen stod som Aron, da Nadab og Abihu, hans Søner, vare døde for Herrens Ansigt, og han taug stille (3 Mos. 10, 3.). Thi Dødens Engel var kommet i Huset og havde bortkaldt deres eneste lille Datter, saa at hun feirede Himmelfartsdagen en Dag tidligere end den øvrige Kristenhed. Thi det var Dagen for Himmelfartsfesten, da denne ringedes ind, at hun døde.

Og der var megen Gruad og Klage i Huset paa den Dag og ogsaa længe efter, især af Moderen, som nu syntes, at hun intet Mere havde paa Jorden, hvorved hendes Sjæl kunde hænge saaledes med Velbehag, som ved hendes eneste lille Datter.

Men otte Dage derefter høre Forældrene, hvorledes den fire Aar gamle lille Gut, som var bragt tilfængs, endnu taler, og af Angst for, at der kunde mangle BARNET ROGET, gaar Faderen op for at se efter og hører, at det beder: "Kjære Herre Jesus, lad mine Forældre dog ret snart dø, men ret snart! hører du, Herre Jesus, ret snart!"

Da Faderen træder ind og spørger, hvorfor han bad saaledes, svarede Barnet: "Du og Moder ere altid saa bedrøvede, derfor har jeg bedet om, at I snart maa dø og komme til min lille sølle Søster, for at I igjen kunne blive glade."

Og da Moderen ogsaa hørte om Barnets Bøn, bleve Forældrene stille og tænkte, at Herren ved Barnets Bøn og Enfold havde vist dem den Vej, de skulde vandre, og det var for dem, som om de havde hørt det hensovende Barns Stentme.

Sommersang.

Mel. At sig Verden ret Farvel,
Gaa ud, min Sjæl! betragt med Fliid
I denne skønne Blomstertid
Guds underfulde Gaver!
Se, hvor høert lidet Blomsterpar
Sig yndefuld nu smykket har
Paa Marker og i haver!

Hvert Træ nu pranger med sit Løv,
Og Korven dækker til sit Støv
Med sommergrønne Klæde,
Og skønnere er Dagens Dragt
End Salomon i al sin Pragt
Paa gyldne Kongesæde,

At, tænker jeg, er der saa stor
En Skønhed paa den faldne Jord
For Synere at finde,
Hvor skal vi da vel frydes ved
Al Glandsen af Guds Herlighed,
Som er i Himlen inde!

O, kjære Gud, o var jeg der
Og stod for Thronen ren og skær
Med Salighedens Palmer!
Saa vilde jeg paa Englevis
Forkynde høit din Naades Pris
Med tusind skønne Salmer.

Beslign mig med din Helligaand
Og plei mig med din egen Haand,
Saa jeg for dig maa være
En lidet Blomst med lillig Dag,
Et lidet Træ med yndig Frugt
Til Jesu Kristi Træ!

G a d e .

En Flok af Faar saa sølverhvide,
Der paa en Eng saa stor mon gaa;
Saa, som du ser dem nu fremstride,
Dem og den æltste Ddina saa.
Og disse Faar, de ælres ikke,
Af reneft Kilde Liv de drikke.
En Hyrde, som i Haanden bær
Sitt krumme Solshorn, blandt dem er;
Han driver dem fra gyldne Port,
Han overtæller dem hver Nat;
Og aldrig noget Lam blev bort,
Saa tit han Veien har fortsat.
En trofast Hund hans Vink maa høre,
En munter Vædder gaar foran.
Den Hjord, kan du mig den udlyde?
Mon Hyrden du mig nævne kan?

Paa "Børnenes Jubeloffer"

fremdeles modtaget: . . .

Fra **Winnepesota Distrikt:**
Ved Lærer J. L. Mehus fra ham selv og
Børn i Caledonia og Marsh River Mghdr.
\$2; ved Pastor J. Bergh Børneoffer paa
Mina Rongeruds Fødselsdag \$2 55; tilsam-
men \$4.55.

Fra **Iowa Distrikt:**
Ved Lærer N. C. Flugum fra Stolebørn i
Winnepesota Mgh., Ia., \$6; ved Pastor N.
G. Tvedt fra 5 Børn \$1.25; tils. \$7.25.

Fra **Østlige Distrikt:**
Ved Lærer J. E. Madsen fra Børn i
Waupun, Wis., 80 Cts.; ved Lærer J. E.
Dramme fra Børn i Utica Mgh., Wis. \$2;
ved Pastor Thorslaffson fra Nils Knutsens
Børn i Navarino, Wis., \$1; ved Pastor W.
Frich fra 3 Børn i Halfway Creek Mgh. 75
Cts.; ved Pastor N. Berge fra Maria Osten-
sen \$1; tilsammen \$5.55.

Totalsum for denne Maaned er altsaa blot
\$17.35. J. B. Frich.

"Børneblad"

4de Aargang, 1878

koster pr. Expl. . . . . 35 Cents.
Agenter, der skal holde Navneliste over de
enkelt Abbonenter, erholde Bladet
I Pakker paa fra 5-9 Expl. efter 30 Cts pr Ex
— " " 10-49 " " 25 " —
— " " 50 og derover " " 20 " —
Betalingen erlægges for sk u d s v i s.
Bestaender paa Bladet bedes
indsende Frag.

Adresse: J. B. Frich,
Dr. 151, La Crosse, Wis.